

פרק אמור

מה בפרשה: סיכום מותמצת של פרשת השבוע

הפרשה עוסקת בהלכות הכהנים וקדושתם. תפקידם המיחיב של הכהנים מחייב אותם לתקדש בקדושה יתרה מכל העם • בחלוקת השני של הפרשה מובא החיוב לשבות מלאכה בשבתו ומועד ירושלים • לקרהת סופה - ציווי על הדלקת נר התמיד במנורה ועל לחם הפנים

פרשת השבוע, פרשת "אמור", פותחת בהלכות הכהנים וקדושתם. תפקידם המיחיב של הכהנים מחייב אותם לתקדש בקדושה יתרה מכל העם - "קדושים יהיו לאלוקיכם כי את איש ה' (=הקרובות) לחם אלוקיכם הם מקריבים והוא קודש".

בין דינם המיחדיםanco מוצאים איסור מנהגי אבירות וטומאה למיטים בלבד בני משפחותיהם הקרובים ביותר. מבין הכהנים מובלע הכהן הגדול אשר כשמו כן הוא: מורם מעם וגודל מיתר אחיו הכהנים. מקומו תמיד בבית-המקדש ואף להלויה אבי ואמו לא הותר לו לצאת.

ציווי מיוחד ניתן לכהן הגדול, להנשא רק לבתולה ולא לאלמנה או גרושה כי "נזר שמן משחת אלוקי עליון...", היהות והוא משוח בשמן משחת הקודש הוא האדם הקדוש ביותר בעבודתו לה'.

מראה הכהן צריך להיות הדור ונאה, ולכן הכהנים בעלי מומים אינם יכולים לשרת במקדש. גם הכהנים טמאים הוזהרו מלעבוד במקדש בזמן טומאתם,ומי מבני-ישראל שאינו כהן ואפילו בת כהן שכישאה לישראל אינם אוכלים מן הקודשים.

אחד מישראל שאכל בשוגג מתרומות קודש השויות לכהן נכנס בחמישית. גם הבהמות המזועדות להקרבה על המזבח צריכות להיות בריאות ושלמות ללא מום - "תמים יהיה לךן" - ולפחות בנות שמונה ימים.

לאחר שהזכרנו בפרשה הקודמת ("קדושים") את קדושת ישראל, וכעת את קדושת הכהנים, מסיימת התורה במצווי: "ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני-ישראל אני ה' מקדשכם".

אדם שמכריכים אותו לעבוד עבדה-זרה או לחתוא בגילוי עריות או שפיכות דמים עליו להירג ולא לעבור עליהם. זהו "קידוש ה'", ואם עבר עליהם זהו "חילול ה'".

חלוקת השני של הפרשה מובא החיוב לשבות מלאכה בשבתו ומועד ירושלים, וכל דיןיהם:

בפסח מוזכרת הבאת העומר: בארץ ישראל הייתה השעורה מתחילה להבשיל בחודש ניסן אלף איש לא היה רשאי להתחיל בקציר התבואה עד שבית-הדין בירושלים היו קוצרים את העומר (מידה למדידת כמותות התבואה).

magravim.htm התבואה היו עושים קמח ומרקבים על המזבח. הקרבת העומר היה בה משומ תפילה והודיה לה' על התבואה השדה והכרה בבעלותו על כל מה שנתקן לנו. לאחר מכן הותר לכלום לאכול מן התבואה החדשה.

ספרת העומר:anco מצוים לספור מ"יום הביאכם את עומר התנופה" במשך שבע שבתו (שבועות)

פרק אמור

תמיינות עד חג השבועות, זמן הבאת הביקורים.

בראש-השנה - התקיעה בשופר - "זכרון תרואה", וביום-הכיפורים - צום "ועיניתם את נפשותיכם".

בסוכות מצוות ארבעת המינים - "ולקחتم לכם . . פרי עז הדר (אטרג) כפות תמרים (לולב) וענף עץ עבות (הדים) וערבי נחל (ערבה)", וכל זה מטור שמחה - "ושמחתם לפני ה' אלקיכם", ומצוות ישיבה בסוכה - "בסוכות תשבו שבעת ימים", ذכר לsuccות בהם השתקנו בני-ישראל בצאתם מצרים.

לקראת סוף הפרשה - הכנסת מנורת המקדש, מילוי קביה בזמן זית זך ועריכת לחם הפנים: 12 ככרות לחם - "חלות" - הסדריים בשישיות על השולחן.

ובסיום הפרשה - מעשה המגדף, שkill את ה'. היה זה בן המצרי שהרג משה. ביןתיים התגיר ורצה להקים אוהל במחנה ישראל, ולמראה המתנגדים למעשונו החל לקלל תוך הזכרת שם ה' הקדוש. העם לא ידע כיצד להתנהג עם אדם המבזה באופן כל-כך חמור את השם הנעלה ומה העונש המגיע לו. בסופה של דבר אמר הקב"ה למשה שעונשו סקילה, ובמועד כל העדה רגמו אותו באבנים עד שמת.

באותה הזרמנות נאמרו למשה דינים של הרוצח והחובל: רוצח אדם עונשו מיתה ורוצח בהמה צריך לתת אחרית תמורה. אדם שפגע בחברו ונעשה לו מום משלם מידת נגד מידת "עין תחת עין". לא עושים בו מום חס-וחילילה - אלא מעריכין כמה ירד ערכו של עבד שנפגעה עיניו ואת ההפרש צריך החובל לשלם.

ומסימים בטוב: בהפטרת השבוע (ספר יחזקאל) ابو קוראים שוב על דיני הכהנים, ובסיוומה: "ראשית עיריסותיכם תתנו לכahn, להנich ברכה אל ביתך".

מקור: maale-adumim.com